

edocti, quanta cura ac delectu manus impositionem fieri oporteat. *Conc. Colon.* sedulo satagant, ut non singulos ad ordines assumant, sed dignos dumtaxat, & quorum probata virtus senectus sit. *Trid. Ses. 23. de Ref. c. 12.* & ut nullum ordinent, qui suo iudicio non sit utilis aut necessarius Ecclesiis suis. *Ibid. cap. 16.* Satius enim est maxime in ordinatione Sacerdotum, paucos bonos quam multos malos habere Ministros. *Conc. Later. 4.* Multiplicarent quidem gentem, sed heu! non magnificarent lætitiā; multiplicarent potius tanta mala quæ sentimus, & quæ per ostium impositionis manuum intrarunt, & quotidie in Ecclesiam Dei agminatim irrepunt. *Conc. Colon.*

Domine Jesu, qui ministros irreprehensibiles, & pastores juxta cor tuum exigis & suscitari jubes, emitte spiritum tuum super Episcopos tuos, quos ille posuit regere Ecclesiam tuam, quam acquisivisti sanguine tuo, & renovabis faciem terræ.

CAPUT SECUNDUM.

Finis status Clericalis.

ARTICULUS I.

Sanctitas.

Quis dubitet an Clerici, & præsertim Sacerdotes, utpotè ministri Christi, & dispensatores mysteriorum Dei, ejusque Angeli, conversatione & sermone Dei populo præesse debeant, & indui sanctitatem eximiam? Quis hoc neget? *Trid. Ses. 14. de Ref. in proæmio.* An illud prolixiori probatione indiget? Nonne sufficit ut memores sint ejus quod scriptum est; *Sancti estote, quia ego Sanctus sum?* *Lev. 19.* Et istius; *Sacerdotes quoque qui accedunt ad Dominum, sanctificentur, ne percutiat eos?* *Exod. 19.* Hoc omnes sciunt, hoc singuli fatentur.

Sed heu! Plures sunt Sacerdotes nomine, pauci opere: *S. Chrys.* Multiplicatur quidem gens, sed non magnificatur lætitiā: multiplicantur monstruosa peccata, scandala, & ruinæ populorum: vox quidem, vox Jacob est, sed manus manus sunt

Esau. Væ his filiis iræ! Nonne bonum erat eis si in sanctuarium numquam intrassent, & si nati non fuissent? Aut saltem, nonne melius fuisset illis fodere aut mendicare? *S. Ber.* Honor sublimis, & vita deformis, deifica professio, & illicita actio. *S. Ambr.* Undè hæc monstra, quibus hodiè dilaniatur Ecclesia, & Domini sabaoth demolitur vinea?

Tu verò, charissime Frater, cùm sis in honore, intellige ne fias similis jumentis insipientibus; scias non sufficere quòd vocatus fueris. Certè Saül electus fuerat à Domino & vocatus ad regnum, ab illo unctus. Nadab quoque & Abiu designati fuere & vocati à Domino ad Sacerdotium. Judas etiam ad Apostolatam & Sacerdotium à Christo vocatus est; sed tantæ vocationis & dignitatis immemores, respicientes retrò, claudicantes in duas partes, in vitia detracti, è cælo in profundum abyssi detracti sunt. Nonne & tu huic sæculo te post consecrationem conformans, & te vitiiis post vocationem implicans, divino ingratus beneficio, ex illis esses? Nonne in eadem post mortem fores damnatione? Profectò: Dominus locutus est: *Sicut patres tui, ita & tu.*

Hoc barathrum effugere non contendas? O stulte! verè non est timor Dei ante oculos tuos: intellectum det tibi idem qui te vocavit Deus.

Respice, charissime in Christo Frater, aperi oculos tuos ut videas tibi imminens periculum. Si nondum deliqueris, noli negligere gratiam qua in te est, qua data est tibi cum impositione manuum Presbyterii. Si verò excideris, admonemus te cum Apostolo, ut eandem resuscites gratiam, hanc sacro fervoris igne suscitatum, ne postea sinas conversatione mundana, pulvere terreno, cinere desidiæ obduci, tepescere, & extingui. At sicut ignis ligno & flabello eget, ut suscitetur & nutriatur, ita & gratia cœlestis novis alitur desideriis; postea vigilantia animi, piis & jugibus conatibus, ferventibus precibus renovatur, incrementumque accipit ejus flamma.

Non te tædeat, Frater, magna incipere, & inchoata tenere: perseverantia informat merita, coronat bona proposita, remunerat currentem, ducit ad bravium & portum. Hæc est qua laureantur martyres, qua Virgines coronantur, qua Sacerdotes sublimantur. S. Bern.

Quò autem te ferventiùs ad dignè ambulandum ea qua vocatus es vocatione excites, sæpè cum D. Bernardo dicito tibi: *ad quid venisti?* Si hic tuæ vocationis scopus animo tuo altè adhæreat, quo fervore rogabis Dominum ut per gratiam suam effloreat super te sanctificatio? Qua alacritate per angustam portam intrare contendes? Qua animi fortitudine viam quæ ducit ad vitam constanter sequeris? Vis ne ad id acrius calcar? pone tibi ob oculos S. Franciscum Salesium, S. Carolum Borromæum, & alios, & dicito tibi: *Non potero quod isti? Eodem insignitus caractere, eidem Domino serviens, ad eandem sanctitatem & gloriam vocatus, cur non æmulor eorum charismata meliora? Usquequò in duas partes ignavus claudicabo? Ubi piger volens & nolens tandem parebo?*

Si hæc & alia te ad fervorem & ad sanctitatem non inflamment, te ipse, quæsumus, deffinias. Infelix! nonne vides abyssum os suum aperientem, ut deglutiat te?

ARTICULUS II.

Progressus in virtute.

Quem ob finem, ò Clerice, plantatus es in domo Domini, & stas in atriis Dei tui? Nonne ut floreas & germines sicut liliium, multipliceris sicut cedrus Libani? Verùm numquid potes huic studere fini, nisi sitiens justitiam, contendas ire de virtute in virtutem, crescere de die in diem per omnia in illo, qui est caput Christus, & proficere sapientia & gratia coram Deo & hominibus? Si huic progressui non adhæseris fortiter, quid accidet tibi? Heu! regredieris profectò, quia non progredi regredi est. *S. Ber.* & interdum de abisso ad abyssum ruere: nonne illud experientia constat?

Verùm dic, amabimus, benevole Lector, undè oritur illud quod sentis rerum divinarum fastidium? undè profluunt tot in tuo intellectu tenebræ? undè tanta in corde tuo duritia? unde illud sædè cadendi, & non emergendi imminens periculum? Undè? Nonne ex negligentia in virtute proficiendi? Nonne ex contemptu perfectionis tuo sublimi statui

adeò congruæ? Nonne ex abusu tot ad-
 miniculorum ad juges progressus adeò ap-
 torum? Non vis ergò proficere? Non vis
 deficere? O stulte! Hæc est tua mens,
 tuumque propositum? Nescis quid loque-
 ris. Quare? *Quia hoc vis quod esse non po-
 test; quid enim stat in hoc saculo? Certè
 de homine specialiter dictum est, Job. 14.
 fugit velut umbra, & numquam in eodem
 statu permanet.* S. Bernardus. Undè eve-
 niat necesse est ut sis aut omninò frigi-
 dus, aut omninò calidus; aut omninò ma-
 lus, aut omninò bonus; vel saltem ut ju-
 giter contendas melior fieri: inter utrum-
 que diù consistere impossibile est. *S. Doro-
 th.* Ecce tibi ante te vita & mors; quodcum-
 que volueris, dabitur tibi.

Iterùm dicimus, iterùm & tu atten-
 de: non vis progredi? & quod pericu-
 losius est, modica spernis; tandem cer-
 tè decides, non quidem statim (nemo
 enim fit repentè malus) sed paulatim,
 dicit Dominus; & quod pejus est, inopi-
 nans, & hujus lapsus mortisque secundæ
 inscius. Horrenda catastrophe! Sed heu!
 quid in Clero frequentius! Nonne tuam
 ipse sententiam legis? Hanc à te avertere
 non satagas? O socordiam tuam!

Væ tibi, charissime Frater, si ad hæc
 lecta non emolietur cor tuum! Væ tibi,
 si scientiam salutis & proficiendi viam
 callens, & hanc alios docens, si panem
 Angelorum manducans, & de plenitudine
 Christi accipiens, non muteris in alium
 virum, in virum perfectum; fias è con-
 tra ipsis Laïcis deterior & damnabilior!
 Dic age, quæ tua mens? Ut quid sanc-
 torum terram occupas? Vide, vide quo-
 modo, te hortante, surgunt indocti &
 rapiunt cælum; tu verò cum scientiis &
 doctrinis tuis carne volutaris & sangui-
 ne: pro pudor! Ecquando incipies mise-
 reri animæ tuæ, placens Deo? Nunc inci-
 pias necesse est; est periculum in mora:
 incipe nunc, iterùm monemus: væ tibi si
 stimulante gratia differas de die in diem!

Quapropter noli negligere gratiam quæ
 data est tibi: si sanctus sis, modis om-
 nibus eficias ut sanctificeris adhuc; ar-
 duum quidem est opus, sed confortare:
 ecce adest tibi Deus, auxiliator fortis;
 exere vires, tantum proficies, quantum
 tibi vim intuleris; ipse Deus admirabiles
 ascensiones disponet in corde tuo.

Verùm time, & iterùm time ne ejus
 gratiam ad perfectiora vocantis, in va-

cum recipiens, & voluntatem ejus cognoscens & non faciens, multis in hoc sæculo & in altero vapulaveris; nonne ipsi Laici surgent in judicio condemnantes te? proh dolor!

ARTICULUS III.

Imitatio Christi, & intima cum illo unio.

Quos Deus præcivit, & prædestinavit conformes fieri imaginis Filii sui. Ego sum via, veritas, & vita, inquit Magister bonus; exemplum dedi vobis, ut quemadmodum ego feci, ita & vos faciatis. Hæc & alia innumera testimonia omnibus Christianis insinuantur, ut inspiciant, & fideliter faciant secundum exemplar quod cunctis in monte monstratum est, donec Christus formetur in eis, & ut illum sequentes, non ambulent in tenebris, habeant verò lumen vitæ, & in æternum conglorificentur.

Sed quantò magis Sacerdotes, qui, ut loquitur S. Cyrillus, sunt Christi figura expressaque forma, debent esse bonus odor Christi, & in omnibus sentire in se quòd & in Christo Jesu? Si omnis

qui dicit se in Christo manere, debet, sicut ille ambulavit, ipse ambulare, quanto magis qui pro eo munere se dicunt, qui pro eo legatione funguntur, qui ei ministrant, qui eum sequuntur? Si aliter fecerint, nonne inexcusabiles sunt? S. Ber. Et verò an non sciunt & sæpè legunt hæc imitationis Christi incitamenta, nimirum: *Qui mihi ministrat, me sequatur: volo Pater ut ubi ego sum, illic sit & Minister meus?* &c. Non est ergo diutiùs probandum Clericos præcipuè imitari debere Christum, cujus personam gerunt. Sed videamus utrum reverà Christum induant.

Aperiamus ergo, charissime Frater, librum vitæ, scilicet vitam Domini Jesu; accede, fiducialiter nobiscum age.

Ipse Dominus Jesus, Filius Dei exinanivit semetipsum; & tu, charissime Frater, qui non est tui, sed Christi, altum in omnibus sapis & superbis: quid respondes?

Ille numquàm fecit suam voluntatem, sed Patris; tu verò voluntatis propriæ abnegationis, adeò commendatæ, ipsum nomen ignoras: nonne hoc verum est? Ille oblatus quia ipse voluit, obediens fuit usque ad mortem: nonne tu Præpo-

sitis tuis, & Ecclesiasticis sanctionibus, ac Ecclesie decretis in rebus facillimis obedire renuis? Respondeat cor tuum.

Ille, cum dives esset, aded propter nos egenus factus est, ut non habuerit ubi caput reclinaret; tu vero, similis Judae, oculis & divitiis inhias, vanitatem in supellectili, in vestitu, & in reliquo vitae genere petulanter ostentas: quid tua tibi hic objicit conscientia?

Ille jejunavit, esuriit, & sitiit per vitam, felle & aceto, instante morte, potatus est; tu vero helluo & ciborum gurges, crapulam interdum ructas, ventri tuo tanquam Deo effraenatè servis; hoc plerique vident, hoc testantur & rident. Ille aded passus est, relinquens tibi exemplum, ut verè dictus sit vir dolorum; tu vero vel minimam Christi mortificationem in corpore tuo circumferre recusas; quinimò corpus tuum omnibus voluptatum illecebris ac deliciis satiare ac farcire studiosius satagis. Nonne loquela tua, ipsaque opera te manifestum faciunt? Ecquando te ministrum Christi pudebit esse, sub capite spinato, & vulneribus à planta pedis usque ad ver-

ticem sauciato, delicatum membrum?

Ille non suam, sed Patris gloriam indefessus quæsivit; tu vero, inanis gloriae cupidus, teipsum, non illum prædicas, ejusque verbum præ timore adulteras. Nonne ex abundantia tumidi cordis os tuum loquitur?

Ille in omnibus fuit mitis corde tanquam ovis, tu vero, quamvis infirmitate circumdatus, non vis compati & condolere his qui ignorant & errant; levi de causa irasceris & peccas. Undè hoc monstrum Laicis ipsis odibile?

Ille proficiens ætate, proficiebat gratia & sapientia coram Deo & hominibus; nonne tu in dies deterior fis, & petra scandali? statue te contra faciem tuam, & narra, si quid habes, ut justificeris; quin potius obmutesce & confusione confundaris.

Ille, quamvis ad Evangelizandum pauperibus missus sit, vitæ tamen absconditæ per triginta annos adhæsit; tu autem adhuc infans aut vix neophytus ad exteriora effusus, sine virtute & experientia teipsum manifestas mundo, splendidas dignitates, ac honorificas cathedras maturius ambis; nonne hæc est febris tua?

Ille tandem, ut cætera omittamus, zelo zelatus pro Domino Deo exercituum, & pro ovibus quæ perierant, prædicavit incessanter regnum Dei: quinimò laboribus ac fatigationibus exhaustus, animam suam posuit pro iisdem ovibus; tu verò in idem ministerium missus propter eos qui hæreditatem capiunt salutis, quamvis ubique videas prævaricantes, non tabescis; eos siccis oculis & frigidissimo corde in infernum trahi sinis, nec eos liberare properas: nonne hæc est vera tui imago? Dominus locutus est: *mensis quidem multas; operarii autem pauci.*

O præclarum Christi, cujus vices geris, imitatore! Verius loquamur: ò monstruosam magistrum inter & ministrum contradictionem! Nonne reprehendit te, cor tuum, charissime Frater? Quid respondes, membrum putre & jam jam resecandum? Usquequò te discipulum degenerem patietur Dominus Jesus?

Sed dic, amabimus, quonam ausu, ò mendax, dicis te diligere Dominum Jesum, & te in illo manere, interea dum renuis ambulare sicut ille ambulavit? Qua fronte ejus imagini adèd dissimilis, huic autem sæculo adèd confor-

mis, te prædestinandum fore speras? Erras; nam si fideli imitatione & intima cum illo unione manere, nec illi tamquam membra capiti, & sicut palmites viti, per vitam uniri nolis, nonne post mortem audies & senties hanc formidabilem separationem: *discede à me maledicte in ignem æternum?*

Erubescere, charissime Frater, erubescere; vide quomodò aulici se in omnibus Principi conformant, & sæculi amatores fatuis sæculi vanitatibus, ut hominibus placeant, & ut miserè ipsi pereant. Incipe ex nunc esse minister Christi, non solum caractere, habitu, verbo & ministerio tenus, sed opere & veritate; adèd expressè indue Dominum Jesum Christum, ut sive vivens, sive moriens, illius sis, & ut in Domino gloriari habeas: *Vivo ego, jam non ego; vivit verò in me Christus.* Si manseris in illo, & ille in te, multum fructum cum tibi, tum aliis feres; tandem futurus es hæres Dei, cohæres autem Christi.

Vide nunc, vide quàm magna gloria sit sequi Dominum. Eccli. 23. v. 38.